

право поштују. Устав гарантује право на приступ подацима који су у поседу државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења, у складу са законом. Право на доступност јавним информацијама представља с једне стране предуслов, а с друге стране гаранцију слободе мишљења и изражавања (члан 46. Устава) и слободу медија (члан 50. Устава).

Због друштвене важности права човека на обавештеност, сам Устав, а потом и Закон предвиђају ситуације када то право може бити ограничено. Само у одређеним ситуацијама регулисаним Законом орган јавне власти могу одбити да јавности дају на увид информацију.

Ограничење права на доступност јавним информацијама могуће је уколико би се одавањем информација:

1. угрозио нечији живот, здравље, сигурност или које друго важно добро тог лица;
2. угрозио, омео или отежао спречавање или откривање кривичног дела, оптужење за кривично дело, вођење преткривичног поступка, вођење судског поступка, извршење пресуде или спровођење казне, или који други правно уређени поступак, или фер поступање и правично суђење;

3. озбиљно угрозила одбрана земље, национална или јавна безбедност, или међународни односи;

4. битно умањила способност државе да управља економским процесима у земљи, или битно отежало остварење оправданих економских интереса;

5. уколико би могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацији,

6. уколико се ради о приватном податку о некој личности, осим уколико је то лице носилац неке државне или политичке функције или је на то пристало, односно ако је неко лице својим понашањем довело до тога да јавност има право да зна приватне податке о том лицу.

У сваком од горе наведених случајева, орган јавне власти је дужан да учини вероватним да постоји озбиљна могућност да одавање информације може довести до наступања наведених последица. Према томе, обавеза је државе да обавештава своје грађане о свим информацијама које су за те грађане битне, осим уколико би тим обавештавањем могло да дође до наступања велике штете по појединце или друштво.

На неки начин, у овој области постоји тзв. „сукоб” два основна људска права, право на приватност и право на обавештеност. Врло је тешко рећи када наше право на приватност угрожава право на обавештеност и која је то граница која се не сме прећи, када се туђа приватност не сме нарушити чак и онда када је то важно за друштво у целини. Танка је линија по којој се иде у разграничењу ових права, а то разграничење је не само правно питање, већ и питање личног и колективног морала, правде и правичности.

1.3. Повереник за информације од јавног значаја.

Институт повереника за информације од јавног значаја је релативно нова тековина модерних демократских земаља. До институционалног успостављања у свету, „заштитници” права на обавештеност пре свега су били медији, под условом да је постојала слобода медија.

Закон о слободном приступу јавним информацијама установио је Повереника за приступ информацијама од јавног значаја као посебан државни орган, самосталан и независан од утицаја законодавне и извршне власти, који обезбеђује примену права на обавештеност, с једне стране, али и надзире поступање органа јавних власти у поступку примене права на обавештеност.

Повереника за информације од јавног значаја бира Народна скупштина на предлог скупштинског Одбора за информисање. Повереник је изабран када за њега/њу гласа већина од укупног броја народних посланика. Повереник се бира на период од 7 година и може бити биран на исту функцију још једном. Повереник мора бити дипломирани правник, са најмање 10 година радног искуства у струци и не сме бити запослен ни у једном другом државном органу или политичкој странци.

Повереник ужива имунитет за изнето мишљење или дат предлог, исто као и судије, и